

CUMHURİYET DÖNEMİ EĞİTİM SİSTEMİMİZDE YABANCI UZMAN RAPORLARI (1924-1960)*

*Zafer TANGÜLÜ***

*Oğuzhan KARADENİZ****

*Sinan ATEŞ*****

ÖZET

Cumhuriyet ilanından sonra devleti oluşturan bütün kurumlarda birçok yeni düzenlemelere ve bunun sonucu olarak değişmelere gidilmiştir. Modern toplumlar için bir kalkınma problemi olan eğitim kurumları ve bu kurumlardaki sistemde bu düzenlemeler ve değişmelerden fazlasıyla nasibini almıştır. Eğitim ile ilgili düzenlemeler yapılırken milli devlet politikalarının yanı sıra emsal ülkelerin eğitim sistemi de örnek alınmıştır. Bunun sonucu olarak çeşitli ülkelerden ülkemize 1924'den başlayarak gerek resmi davet yoluyla gerekse gayri resmi olarak yabancı uzmanlar getirilip eğitim sistemimiz için raporlar tutmaları istenmiştir. Her ne kadar İnönü döneminde bu süreç kesintiye uğrasa da 1924-1960 yılları arası Türk eğitiminde yabancı uzmanların etkisi daha fazla hissedilmiştir. Ülkemize gelen yabancı eğitim uzmanları 1924-1950 döneminde ABD ve değişik Avrupa ülkelerinden gelirken, 1950'de başlayan Demokrat Parti döneminde ülkemize gelen yabancı uzmanların sadece ABD'li olması dikkat çekicidir. Özellikle bu durum üzerinden Demokrat Parti'ye muhalif çevrelerce ciddi eleştiriler yöneltildiği görülmektedir. Ancak yabancı uzmanlar konusunda ABD'ye yönelişin sebebi dönemin siyasi durumu, küresel güç dengeleri, Türkiye'nin uluslararası lobi ihtiyacından ötürü NATO ya girmesi ve ABD ile doğal müttefik olması olarak gösterilmektedir. Araştırmamızın amacı yabancı uzmanların eğitim sistemimiz hakkında tuttuğu raporların nitel olarak yeterliliklerini saptamak, olumlu ve olumsuz yönlerini ortaya koymaktır. Bunun için hazırladıkları raporlara ulaşılmış ve objektif bir açıdan değerlendirmeye tâbi tutulmuştur.

Anahtar Kelimeler: Eğitim Politikası, Yabancı Uzmanlar, Eğitim

* Bu çalışma aynı isimle, 29 Nisan-2 Mayıs 2010, Antalya'da **II. Uluslararası Eğitim Araştırmaları Kongresi**'nde aynı isimle sözlü bildiri olarak sunulmuştur.

Bu makale Crosscheck sistemi tarafından taranmış ve bu sistem sonuçlarına göre orijinal bir makale olduğu tespit edilmiştir.

** Yrd. Doç. Dr. Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Eğitim Fakültesi İlköğretim Bölümü Sosyal Bilgiler Eğitimi ABD, E-mail: zafertangulu@mu.edu.tr

*** Yrd. Doç. Dr. Bülent Ecevit Üniversitesi Ereğli Eğitim Fakültesi İlköğretim Bölümü Sosyal Bilgiler Eğitimi ABD, oguzhan.karadeniz@beun.edu.tr

**** Hacettepe Üniversitesi, Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Enstitüsü, sinanates84@gmail.com

FOREIGN EXPERT REPORTS IN THE REPUBLIC PERIOD EDUCATION SYSTEM (1924-1960)

ABSTRACT

After the declaration of The Republic, there were many regularitions over the all institutions which had formed the state and, with the result of these, some changes education foundations which are a development problem for modern societies and the system in these foundations were highly effected by these regularitions and changes. While regulations related to the education are being done, the educational system of precedent countries are taken as an example as well as national government policies,too. Consequently, foreign experts from diffrent countries had been imported either via official invitation or non official way since the beginning of 1924, and wanted them to report our educational system. Althought this period was interrupted between 1924-1960 years during the İnönü management ,the impact of the foreign expert was felt higly. It is remarkable that foreign education experts came to our country during the period when Democratic Party began in 1950 were only from the United States of America while foreign education experts coming to our country during the period 1924-1950 came from the United States and various European countries. It is observed serious criticisms were directed on this situation to Democratic Party by dissident circles. However, it is shown that the reasons for turning to the U.S. on foreign experts were the political situation of the period, the global balances of power, that Turkey joined due to Turkey's international lobby needs, that Turkey was a natural ally with the U.S durin this period. The aim of our research is to determine the qualification of the foreign experts reports as qualitative, to bring out the reports' positive and negative aspects. Therefore, the reports have been detected and taken into evaluation obtectively.

Key Words: Education Politics, Foreign Experts, Education

Giriş

Kültür ve eğitim konusu, bugün artık bütün toplumların, akademik ve politik seviyede ilgi alanıdır. Bu durum özellikle Türkiye gibi gelişmekte olan ülkeler için, öncelikle kalkınma ve modernleşme problemi olarak ele alınmaktadır. Bir ülkenin eğitim sistemini belirleyen, ülkenin içinde bulunduğu siyasi, sosyal ve ekonomik koşullardır. Siyasi, sosyal ve ekonomik koşullara yön veren olgu ve olayların altında yatan başlıca etmen ise o ülkenin benimsediği ideoloji, bir başka ifadeyle felsefesidir (Yılmaz, 2013: 1436).

Eğitimi dört temel unsur ayakta tutar. Bunlar; okul, müfredat, öğretmen ve öğrencidir. Bu unsurlar sayesinde eğitim şekillenir ve emsalleri arasında kendine bir yer bulabilir. Eğitimin toplumsallaştırıcı işlevinde eğitimi oluşturan mekanizma ve kurumlar çoğu zaman siyasi oluşumlardan ve mekanizmalardan etkilenmiştir. Cumhuriyetin ilanıyla birlikte eğitim sistemimizde de birçok yeni düzenlemelere gidilmiştir. Bu dönemde eğitim konusu cumhuriyetin siyasi işlevinden çok, bir çağdaşlaşma ve sosyalleşme paradigması olarak görülmüştür (Yılmaz, 2013). Tüm toplumlar eğitimi, kendi üyelerinin uyumsama ve sosyalleşmesi için kullanırlar. Amaç,

Turkish Studies

*International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014*

bir sosyal düzenin yayılması ve hayatta kalması için gerekli bilgi yetenek ve değerler sistemini yaratmaktır (Şimşek, Küçük & Topkaya, 2012: 2813). Eğitim bu yolda ulus-devletin siyasi kültürüne uygun tasarlanmıştır. Eğitim bu yönüyle rejim taşıyıcılığını da üstlenmiştir. Eğitim ve eğitim kurumları bu denli önemliyken bu alanlarda yapılan değişim ve düzenlemeler radikal bir çaba etrafında şekillenmiştir.

Bu yüzden eğitim alanında düzenlemelere başlanırken sorunu yerinde çözme veya birinci kaynaklardan sorunlara çözüm bulma anlayışına göre hareket edilmiştir. Bu doğrultu da hem yurtdışına öğrenci gönderme hem de yurtdışında ki emsal ülkelerden uzmanların fikir ve raporlarına başvurulmuştur. 1924 yılından başlayıp 1960 yılına kadar geçen süre içinde Türkiye'ye değişik amaçlarla 123 tane yabancı uzman gelmiştir. Gelen uzmanların bir kısmı resmi davet olarak diğer bir kısmı ise resmi davet olmaksızın konferans verme, rapor hazırlama yada öğretmenlik yapmak için gelenlerdir. Bu araştırmanın amacı, 1924–1960 yılları arasında Türkiye'ye davet edilen yabancı uzmanların, verdikleri raporlarda üzerini önemle vurguladıkları ortak hususları, dönemin Türk eğitim sistemine yönelik düşüncelerini, tespit ettikleri sorunları, bu sorunlara yönelik önerilerini, önerilerinin Türk eğitim sistemine etkisi ve uygulanabilirliğini belirlemektir. Araştırmada, yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti'nin çağırdığı ilk yabancı uzman olan John Dewey'nin Türkiye'ye geldiği ve yaptığı incelemeler sonucunda raporunu hazırladığı 1924 yılı başlangıç olarak alınmıştır. Araştırma, 1924–1960 yılları arasındaki dönemde hazırlanmış yabancı uzman raporları içerisinde ulaşılabilen 15 uzman raporu ile sınırlandırılmıştır.

Eğitim sistemimizdeki yabancı uzman raporlarının genel karakteristiğine bakacak olursak, 1924-1950 yılına kadar geçen 26 yıllık sürede çağırılan uzmanların alanlarında ihtisas sahibi ve değerli kişilikler olduğu söylenebilir. Bu dönemde Türkiye eğitim düzenlemeleri emsal ülkelerden hemen hemen aynı derecede iyi bir eğitim sistemine sahip olmuştur. 1942-1950 tarihleri arasındaki dönemde ise Türkiye ye hiç yabancı uzman gelmemiştir. Bunun ise nedeni Dünyayı sarsan İkinci Dünya Savaşı'nın bozucu etkileridir (Şahin, 1996: 76). 1924- 1950 arası dönemde Türkiye'ye gelen eğitim uzmanlarının %78.68'lik bölümünü Almanya, Belçika, Fransa, Avusturya, İsveç, İsviçre, Macaristan, Çekoslovakya, İngiltere ve Yugoslavya gibi Avrupa'dan gelen uzmanlar oluştururken %8.86'sını ABD'li uzmanlar doldurmuştur. %12.66'lık grupta yer alan uzmanların geldikleri ülke bulunamamıştır. 1950–1960 döneminde davet edilen 44 eğitim uzmanından 41'i yani %93.18'i Amerikalıdır (Şahin, 1996: 77–78). Demokrat parti dönemi bu yönüyle eğitimde Amerikan modelinin ağırlık kazandığı bir dönem olmuştur. 1950 yılına kadar süren tek parti ve CHP iktidarı döneminde, Türk eğitimi yabancılardan fikir, teknoloji, uzman ve malzeme ithal etmiştir. Fakat hepsinin bedelini milli kaynaklardan ödemiş, tercihlerini kendisi yapmış, ihtiyaçlarını kendisi tespit etmiş, millilik niteliğine gölge düşürmemeye özel dikkat göstermiştir. Topyekûn bir yabancılaştırma programına izin verilmemiştir (Ekizceli, 2006: 15). Bu yönüyle çağırılan birinci ve ikinci dönem yabancı uzmanların arasındaki temel farklılık bu olabilir.

Türkiye'ye gelen birinci dönem yabancı uzmanlar; John Dewey, Alfred Kühne, Omer Buyse, Albert Malche, Amerikan heyeti ve Berly Parkerdir. İkinci dönemde gelen yabancı uzmanlar; Watson Dickerman, John Rufi, Kate Vixon Wofford, Lester Beals, Ellsworth Tompkins, Roben Maske, M.Costat, Elizabeth S. Gorvine, ICA ve J. Orizet'tir.

1. Birinci Dönem Gelen Yabancı Uzman Raporlarının Analizi

1.1. John Dewey: Türkiye Maarifi Hakkında Rapor

Yurt dışından çağırılan yabancı uzmanların ilki, Amerikalı Profesör John Dewey'dir. John Dewey, Kolombiya Üniversitesi profesörlerindedir. Maarif Vekâletinin daveti üzerine 1924 yılında Türkiye'ye gelerek, iki ay kalmış, eğitim alanında incelemeler yapmıştır. Dewey, yaptığı

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

incelemeler ve görüşleri doğrultusunda iki ayrı rapor hazırlayıp, Maarif Vekâletine vermiştir (Dewey, 1939: IV-V).

Dewey raporunda şu konular üzerinde durmuştur: Türk eğitiminin kısa sürede yapılacak bir ıslahatlardan çok uzun vade içeren gelişme programlarına ihtiyacı vardır. Gelişme programını gerçekleştirebilecek uzmanlar yetiştirilmelidir. Maarif Vekâletince, eğitimle ilgili programları inceleyecek ve eğitim planlarını hazırlayacak komisyonlar kurulmalıdır, böyle komisyonlar kurulursa Maarif Vekâleti formaliteler ile fazla uğraşmaktan kurtulur. Eğitimle ilgili Batıda hazırlanmış eserler tercüme edilmeli ve yayınlanmalıdır. Tercümeler yapılırken Türk öğretmenlerinin en fazla gereksinim duyduğu kitaplar ve kitap bölümleri tercih edilmelidir. Okul binaları, öğrencilerin uygulama ve keşfetme yeteneklerini geliştirecek tarzda yapılmalı, binaların düzenlenmesinde sağlık ve temizlik kurallarına uyulmalı, binaların eşya ve donanımı sağlanmış olmalıdır. Okullarda, ders sırasında öğrencinin kullanmasına izin verilecek basit ve ucuz aletlerin sayısı artırılmalıdır. Orta dereceli meslek okullarının yenilerini kurmak yerine, mevcut okullar geliştirilmelidir. Okullar yalnızca öğrenciye ders verilen yerler olmamalı, bulunduğu yerdeki toplum hayatının merkezi olmalıdır. Okullarda, toplum hayatında gerekli bilgiler öğretilmelidir (Dewey, 1939: IV-V). Okullarda meslek ve sanat eğitimi verilmelidir. Burayı bitiren öğrenci bir üst seviyedeki okula devam etme hakkı kazanmış olmanın yanında, çalışabileceği bir meslek sahibi olmuş olmalıdır. Meslek ve sanat okullarında dersler uygulamalı olmalıdır. Öğretmen maaşları kısa süre içinde artırılmalıdır. Maaşlar, bu mesleği yapabilecek nitelikteki insanları cezp edecek miktarda olmalı, öğretmenler kendilerini ve ailelerini rahatça geçindirebilmelidir. Aksi takdirde öğretmen bulunamaz, bulunsu bile öğretmenler eğitim işine kendilerini veremezler. Öğretmenlere lojman sağlanarak, öğretmenler maddi olarak desteklenmelidir. Öğretmenlerin görevleri ve görev yerleri sık sık değiştirilmemelidir (Dewey, 1939: 2-17).

Öğretmenlere bu konuda güven verilmelidir. Eğitim sisteminde birlik olmalıdır. Ancak bu birlik tekdüzelik seklene dönüşmemelidir. Görev yapmakta olan öğretmenleri geliştirmek için, yabancı ülkelere öğretmenler gönderilmelidir. Öğretmen okulları, geliştirilmeli ve ilerlemeleri sağlanmalıdır. Buralarda eğitim en güzel usullerle yapılmalıdır. Çeşitli dallarda muallim mektepleri kurulmalıdır. Köy okullarına, köy hayatının şartlarına göre yetişmiş öğretmen göndermek gereklidir. Bu amaçla diğer öğretmen okullarından farklı tarzda köy öğretmen okulları açılmalıdır. Köy okullarında, köylü ve çiftçinin ihtiyaçlarına yönelik bir eğitim verilmelidir. Öğretmen okullarına bağlı olarak, staj okulları açılmalıdır. Böylece öğretmen adaylarına eğitim-öğretim yolları iyice kavratılabilir. Okullarda çevre şartlarının gereksinimlerine göre eğitim verilmelidir (Dewey, 1939: 19-20). Ayrıca Dewey; okullarda Fen ve Sosyal derslerinin bir bütün içinde işlenmesi gerektiği üzerinde durur. Yükseköğretim alanında özel bir araştırmaması olmamasına rağmen bu konuda da bazı önerilerde bulunmuştur. Bu öneriler; yurtdışından özel öğretim elemanlarının getirilmesi, İstanbul Üniversitesinde sosyal hizmetler bölümünün kurulması, yetimhanelerden yüzde on oranında öğrenci seçilerek doktor ve mühendis olarak yetiştirilmesi gibi fikirler öne sürmüştür (Akkutay, 1996: 31-32).

Bu rapor, Maarif Vekâleti üzerinde etkili olmuştur. Raporun önerdiği, eğitim-öğretim işleriyle uğraşacak bir komisyon kurulması fikri doğrultusunda Maarif Vekâleti, kendisine bağlı olarak Talim ve Terbiye Dairesi'ni kurmuştur. Talim ve Terbiye Dairesi'ne eğitim-öğretim işleriyle ilgilenmek görevi verilmiştir (Özel, 2007: 103).

1.2. Alfred Kühne: Teknik Eğitimin Gelişimine Dair Rapor

Alfred Kühne, 1925 yılında teknik eğitim konusunda inceleme yapmak üzere çağırılan Alman Sanayi ve Ticaret Bakanı danışmanıdır. Kühne güçlü bir devletin müesseselerinin işlerlik kazanmasının yalnızca eğitilmiş insan gücünde yattığını söyler. Ona göre devletin düşündüğü tasarladığı hamleleri gerçekleştirebilmesinin yolu öncelikle mali problemlerini halletmekten geçer

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

(Akkutay, 1996: 33). Kühne, İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir ve Bursa da meslek okullarında incelemeler yapmış görüş ve önerileri daha çok mesleki eğitim çerçevesinde olmuştur (Kühne, 1939: 17). Kühne raporunda Türkiye'nin mevcut durumun Avrupa'nın 18 ve 19. Yüzyıldaki durumuyla aynı bu açıdan siyaseten ve askeri gelişmelerin aynı sıra modern bir yönetim anlayışının da geliştirilmesi gerekir (Kühne, 1939: 1). Mesleki eğitimde ilköğretimin önemine değinen Kühne, ilköğretimde görev yapacak öğretmenlerin günlük hayatın ihtiyaçlarını karşılayabilecek pratik, faydalı bilgiler ile donatılmasının gerekliliğini açıklayarak bu hususta öğretmen okullarında bir uygulama bahçesi oluşturulmasını, bahçe ve tarla islerinin pratik suretle öğrenilmesini önerir (Akkutay, 1996: 35).

Kühne raporunun teknik eğitimle ilgili bölümünde Almanya'da çırak yetiştirme usulünü açıklar ancak bu yöntemin Türkiye'de uygulanamayacağına dikkat çeker. Çünkü Türkiye'de çırakları özel atölyelerde yetiştirecek sanayi ve ustalar yoktur. Kühne'nin bu husustaki çözüm önerisi ise Devlet Demir Yolları, ordu ve bahriyenin elindeki çırak okullarının genişletilerek, çırak yetiştirme isinin bu kuruluşlarca üstlenilmesidir. Raporunda el sanatları eğitimine de değinen Kühne, bu okullarda yabancı dil olarak yalnızca Fransızcanın okutulduğuna dikkat çeker ve orduya ait okulda olduğu gibi, el sanatkarları okullarında da Almancanın tercih edilebileceğini belirtir. Kadınların meslek eğitimleri üzerinde de duran Kühne, onlar için açılacak okullarda ev idaresi, çocuk bakımı, biçki ve dikiş gibi derslerin yer almasını istemiştir (Başgöz, 1995: 139).

Kühne raporunda genel, teknik, ticaret ve ev idaresi eğitimi ile ilgili inceleme ve önerilerini açıkladıktan sonra meslek okullarının idari işlerine değinerek raporunu tamamlar. Hayat okulları ve bazı okulların Milli Eğitim Bakanlığı'na, demir yolları, kondüktör ve mühendis çıraklık okullarının Bayındırlık Bakanlığı'na, posta ve telgraf okulunun İçişleri Bakanlığı'na, ticaret okullarının Ticaret Bakanlığı'na, ziraat okullarının Tarım Bakanlığı'na bağlı olduğunu belirten uzman, bu okulların yönetiminde merkezîyetçiliğe gidilmesini tavsiye etmez, aksine bakanlıkların kendi faaliyetleri ile ilgili öğretim yapmalarını faydalı bulur. Okul işlerinin söz konusu bakanlıkların asli işlerini engellememesi için, okullara yol göstermek, eğitim- öğretim yöntemlerini geliştirmek ve öğretmenlerini sağlamak hususunda Eğitim Bakanlığı'nın diğer bakanlıklara yardımcı olmasını önerir (Akkutay, 1996: 39).

1.3. Omar Buyse: Teknik Öğretim Hakkında Rapor

1927 yılında Belçika'dan gelen teknik eğitim uzmanıdır. Buyse, mesleki ve teknik eğitim sistemi üzerinde incelemelerde bulunmuş, yeni açılacak meslek ve teknik okulları ile programları hakkında raporlar hazırlamıştır. Buyse'nin hazırladığı Teknik Öğretim Hakkında Rapor'da yer alan ilk bölüm mesleki ve teknik eğitimin esaslarının belirlendiği çalışma programı teklifidir.

Bu ilk bölümünde şu tespitler ve teklifler yapılmıştır:

Mesleki ve teknik eğitim veren okullar, bundan yirmi otuz yıl öncesinin şartlarına göre idare edilmekte, okulların dersleri yine aynı şartlara göre belirlenmektedir. Okullar gelişen sanayinin gerisinde kalmıştır. Okullarda günümüz sanayisinin gerektirdiği dersler verilmemektedir. Ülkede geliştirilmesi gereken endüstri ve sanat dalları, mesleki ve teknik eğitim veren okullarda branşlar olarak öğrenciye öğretilmelidir. Böylece, bu dallar korunup geliştirilebilir.

Mesleki ve teknik okullar, kendi alanları ile ilgili meslek sahiplerinden faydalanmalıdır. Bu meslek sahiplerine, gerekirse okullarda öğretmenlik yaptırılmalıdır. Yeni okullar açılmalı, okullara okulun içinde bulunduğu çevrenin gereksinimlerini karşılayabilecek nitelikte program hazırlanmalı ve teşkilatlanması yapılmalıdır.

Mesleki ve teknik eğitimin amacı, halka çalışmalarını en verimli hale getirebilecek bilgiyi ve teknik yeteneklerini geliştirecek imkânları vermektir. Okulları, nezaret komisyonları

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

yönetmelidir. Komisyon başkanı Maarif Vekâleti tarafından atanan bir memur olmalı, komisyonda hem devletin görevlendirdiği memurlar, hem de okullarda öğretimi yapılan mesleklerde çalışan ustalar bulunmalıdır (Buyse, 1939: 1-5).

Raporunun ikinci bölümünde, ülkenin teknik ve ekonomik gelişimini sağlamak amacıyla, ülkenin merkezi Ankara’da iki okul açılması önerisi vardır. Bu okullar çağdaş çalışma tarzı için gerekli olan bilgilerin tümünü öğretecek ve uygulama sahasına sokacaktır. Okullar, Atatürk İş Üniversitesi ve İsmet İnönü Kız Enstitüsü adını taşıyacaktır. Atatürk İş Üniversitesi, ülkenin ihtiyacı olan kaliteli teknisyenler, kalifiye işçiler, meslek ve sanat okullarına öğretmenler ve ustalar yetiştirecektir. Okullarda eğitimin uygulamalı olmasına önem verilecektir (Buyse, 1939: 7).

İsmet İnönü Kız Enstitüsü, kız öğrenciler için meslek eğitimi veren bir okul olacaktır. Raporun diğer bölümlerinde, bazı şehirlerdeki ve ordudaki meslek eğitimi incelenmiş, çeşitli öneriler sunulmuştur. Buse’nin Maarif Vekâletine verdiği rapordan kısa bir süre sonra, 1927 yılı içinde 1052 numaralı yasa kabul edilmiştir. Yasa kabul edilmeden önceki dönemde, mesleki ve teknik eğitim veren okulları açma ve yönetme işi tamamen il özel idareleri ve belediyelerin sorumluluğundayken, yasanın kabul edilmesiyle bu okulların sadece mali açıdan il özel idarelerine bağlılıkları devam ettirilmiş, okullar yeni okul açılması, programlarının belirlenmesi, araç-gereç sağlanması, öğretmenlerinin yetiştirilmesi ve istihdam edilmesi yönüyle Maarif Vekâleti’ne bağlanmıştır (Buyse, 1939: 337).

Böylece Maarif Vekâleti, mesleki ve teknik eğitim veren okullarda Buyse’nin raporu doğrultusunda, yeni programlar hazırlanıp uygulanabilmesi için uygun ortamı oluşturmuştur. Buyse’nin üzerinde ısrarla durduğu konulardan biri olan, mesleki ve teknik okul öğretmeni yetiştirmek için diğer öğretmen okullarından ayrı olarak teknik öğretmen okulları açılması fikri 1934 yılına kadar hayata geçirilememiştir. 1934’te ilk defa Kız Teknik Okulu, ardından 1937’de Erkek Teknik Okulu açılmıştır. Bu okullar meslek okullarına öğretmen yetiştiren ilk ve Atatürk Dönemi için tek teknik öğretmen okulları olmuştur (Özel, 2007: 106).

1.4. Albert Malche: İstanbul Üniversitesi Hakkında Rapor

Cumhuriyetin kuruluşunu izleyen yıllarda, üniversitede reform yapılması üniversitenin daha iyi çalışır hale getirilmesi ve dinamik bir yapıya kavuşturulması yönünde görüşler ortaya atılmıştır. 1930 yılından itibaren ise üniversiteye ağır suçlamalar yapılmış reform zorunluluğu kamuoyuna kabul ettirilmiştir. Bu amaçla 1931 yılında resmi davet alan Malche 1 Haziran 1932 de Ankara’ya gelerek hazırladığı raporu Mili Eğitim Bakanı Esat Sagay’a sunmuştur (Akkutay, 1996: 57). Aslında Cumhuriyet inkılapları arasında en önemlilerinden biri de kuşkusuz Darülfünun’un yerine İstanbul Üniversitesinin 1933’te kurulmasıdır. Bu değişikliğe gidebilmek için 1927’den itibaren çalışmalar başlatılmıştır. Bu süreçte bir yabancı uzmandan önce Osmanlı son dönem aydınlarından Abdullah Cevdet’in çalışma ve çabaları da göz ardı edilemez 1928’deki yeni üniversite çalışmalarına da destek vermiş ve Darülfünun’un dışında yeni bir üniversitenin kurulmasını şiddetle desteklediğini belirtmiştir (Gündüz, 2010: 1076). Ancak yükseköğretim meselesinde çözüm raporu İsviçreli eğitim ve yükseköğretim uzmanı A. Malche’ye bırakılmıştır.

Malche, Darülfünunun çeşitli yerlerinde incelemeler yapmış, Darülfünun yönetimi, öğretim elemanları ve öğrencileri ile görüşerek bilgi toplamış, bazı derslere seminerlere katılmış, klinik ve poliklinik çalışmalarını izlemiş, Darülfünunun idaresinde bulunan binaları incelemiştir (Malche, 1939: 1-5).

Albert Malche yaptığı çalışmalar sonucu raporunu hazırlamıştır. Raporunda şu noktalara değinmiştir:

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

- İstanbul Darülfünunu, Avrupa'daki üniversitelerden daha zor şartlar altında çalışmaktadır.
- Darülfünunun öğretim elemanları, derslerde öğrenciye okutabilecekleri nitelikte bilimsel kitap yazmamaktadır, yabancı eserleri anlayabilecek öğrenci sayısı ise çok azdır. Bundan dolayı öğrenciler, derslerde ancak ders notlarından faydalanabilmektedir.
- Darülfünun hocaları, az para aldıkları konusundan şikâyet etmektedirler. Aslında aldıkları para şikâyet edilecek kadar az değildir. 9 senede 500.000 liradan fazla zam almışlardır.
- Darülfünunda çalışmakta olan görevli kişi sayısı gereğinden fazladır. Bu sayı düşürülerek, çalışanlara daha iyi para verilip, daha çok verim alınabilir. Okula kayıt yaptırıp da gelmeyen öğrenci sayısı fazladır. Bir sınıftan üst sınıfa geçerken öğrenci sayısı büyük bir düşüşe uğramaktadır. Diploma alabilen öğrenci sayısı ise çok azdır.
- Darülfünun binaları oldukça iyi şartlara sahiptir, ancak sınıflarda fazla ders yapıldığı görülmemektedir.
- Darülfünun emininin görevleri çok ağırdır ve görev yetkileri tarif edilmemiştir. Emin, hem kendi alanında ilmi çalışmalar yapmakta, hem eğitim isleriyle uğraşmakta, hem de Darülfünunu idare etmeye çalışmaktadır. Bu durum, emini zor duruma sokmaktadır.
- Darülfünuna öğretim elemanı seçilirken, ilmi yeterliliğe dikkat edilmemekte, diğer öğretim elemanları kendi arkadaşlarını seçmektedir. Üniversite yönetimi ve fakülte, bu duruma hürmet görmek amacıyla veya bu birlikteliğe muhtaç olduğu düşüncesiyle karşı çıkmamaktadır.
- Dersler konu olarak ağırdır. Dersler ağır olduğu için öğrenciler tarafından anlaşılmamaktadır. Derslerde konular, ansiklopedik bilgilerin bir özeti biçiminde verilmektedir.
- Öğrenciler, derslerde pasif kalmaktadır. Öğrencilerin, okuma ve öğrenme seklini kendilerinin belirlemesine izin verilmemekte, öğrenci aktif hale getirilmemektedir. Derslerde öğrencilere öncelikle o bilimle ilgili bütün bilgileri ve uygulamaları öğretmek genel bilgi vermek, daha sonra o bilim dalının çeşitli konularını bütün ayrıntılarıyla işlemek ve o konular hakkında yazılmış eserleri göstermek dersleri daha verimli hale getirir (Malche, 1939: 6-20).

Malche'nin raporu Maarif Vekâleti ve TBMM üzerinde etkili olmuştur. Rapor incelenmiş; raporun verilmesinden bir yıl sonra 31 Mayıs 1933'de meclis Darülfünunun kapatılmasına dair yasa tasarısını kabul etmiş; Darülfünun tamamıyla kapatılarak yerine "İstanbul Üniversitesi" yeni bir üniversite adıyla kurulmuştur (Özel, 2007: 107).

Yapısında mevcut bulunan, içe dönüklük, topluma kapalılık, üretici ve çoğaltıcılık yerine, bencil ve tekeli özelliklere sahip Avrupa üniversiteleri geçirdiği çok sayıda reformla zamanla temizlenmiştir. Böylece daha çok topluma, daha çok hayata ve ekonomik kalkınmanın isteklerine cevap verir nitelikler kazanmıştır. Türkiye'de de Avrupa modeli üniversitenin kurulmasını sağlamak üzere çağrılan İsviçreli Albert Malche üniversite reformunu gerçekleştirmeyi başaramamıştır. Çünkü Türk üniversiteleri ancak 1960'dan sonra kendi kendilerini yenilemek, kendilerini aşmak zorunda bulduklarını anlamaya başlamışlardır. Malche'nin fikirlerinden yalnızca biçimsel yönden düzenlemelerin yapılmasında faydalanılmıştır (Ekizceli, 2006: 51).

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

1.5. Amerikan Heyeti Raporundan: Maarif İşleri

Amerikan heyeti Türkiye'nin ekonomik yapısını incelemek amacıyla Mayıs 1933'te Türkiye'ye gelmiştir. Grupta bulunan ve inceleme yapan kişiler, Walker D. Hines, Brehon Somervell, O. F. Gardner, Edwin Walter Kemmerer, C. R. Whittlesey, W. L. Wright jr, Bongt Watsted, Goldthwaite H.Dorr, H. Alexandre Smith, Vaso Trivanovith'dir. Rapor öncelikle "Türkiye'nin İktisadi Bakımından Umumi Bir Tetkiki 1933–1934" başlığıyla 6 cilt halinde yayınlanmıştır. Adı geçen kurul ekonomi ile ilgili örgütlerine altıncı cildin ikinci bölümünde Türk eğitimini de eklemiştir. Bu bölüm daha sonra Maarif Vekâleti tarafından, diğer bazı raporlarla birlikte 1939 yılında "Amerikan Heyeti Raporundan Maarif İşleri" başlığıyla yayınlanmıştır. Mayıs 1934'te araştırmalarını tamamlayan grup Ağustos ayında Türkiye'den ayrılmıştır (Şahin, 1996: 103). Bu raporun en önemli özelliği ekonomik kalkınmada eğitimin etkisini vurgulamasıdır. Heyet Dewey'in raporuna atıfta bulunulan çalışmada, verilecek eğitimden verim alınabilmesi için özellikle dört önemli alan seçmiştir. Bunlar;

1. Ziraat Eğitimi
2. Fen ve Mühendislik Eğitimi
3. Kalifiye İşçi ve Yönetici Yetiştirilmesi
4. Ticaret Eğitimi (Akkutay, 1996: 93).

1.6. Beryl Parker: Türkiye'de İlk Tahsil Hakkında Rapor

J. Dewey'nin tavsiyesi ile Türkiye'ye gelen Bayan Parker, iki yıl Türk Eğitim Derneği'nin Ankara Koleji'nde danışman olarak çalışmış, daha sonra da Bakanlık tarafından ilkokullarda inceleme yapmak ve bir rapor vermekle görevlendirilmiştir. Amerikalı eğitimci Prof. Dr. B. Parker, toplam yüz ayrı okulda yaptığı gözlemlerine dayalı olarak sonuçlara varmaya çalışmıştır. 1934 yılında hazırlanan rapor, 1939 yılında I. Milli Eğitim Şurası dokümanı olarak Bakanlıkça yayınlanmıştır (Şahin, 1996: 108).

Bayan Parker, raporunun birinci bölümünde eğitimin nicelik ve nitelik ile ilişkisini incelemiş, bu konudaki açıklama ve önerilerini şöyle dile getirmiştir:

Türk ilkokullarında karşılaşılan meselelerden birincisi nicel olup, büyük oranda çocukların eğitiminde ilkokulda gerekli olan araçların çoğaltılmasıyla, nitel olan ikinci mesele ise uygulanan yöntem ve alınan sonuçların başarılı olabilmesi için söz konusu araçların iyileştirilmesiyle ilgilidir. Nicel ve nitel meselelerin her ikisinde de bina yapımı, sınıfların ayrılması, öğrencilerin seçilmesi gibi hususlarda tasarruf yapılmalıdır. Örneğin, lüks binalar yerine sade binalar inşa edilmelidir. Çünkü binalar inşa edilirken tasarruf sağlanırsa mevcut para ile daha fazla sayıda okul yapılabilir. İlkokullarda Türk çocuklarına verilen eğitimde eksiklikler vardır. Mevcut olan okul sayısı, okul çağında olan nüfusun ancak üçte birine yetecek kadardır. Okulların çoğunluğunda üç yıllık eğitim verildiği gibi bazı okullarda da sabah ve öğleden sonra olmak üzere ikili öğretim yapılmaktadır. Eğitimin aynı binada farklı devrelere ayrılarak yürütüldüğü bu uygulamaya devam edilmeli, hatta yaygınlaştırılmasına çalışılmalıdır. Okul zamanının miktarı eğitim kalitesinin bir ölçüsü olamaz. Bu nedenle eğitimde daha az önemli olan öğrencilerin çoğunun üç yıl, bir kısmının da yalnız sabah veya öğleden sonra okula gitmesi gibi eksiklikler geçici olarak kabul edilmelidir. Okul saatlerinin veya senelerinin azaltılması, istenmeyen bir durum olsa da böyle bir çalışma ile daha fazla çocuğa vasıflı eğitim imkânı verileceği için gereklidir. Ayrıca, çocukların çalıştırılması her ne kadar arzu edilmese de memleketin içinde bulunduğu şartlardan dolayı belli mevsimlerde buna gerek duyulmaktadır. Öğrencilerin çalışarak faydalı olmaları ve toprağa daha çok yaklaşmaları bakımından 3 yıllık eğitimin uygulanması tavsiye edilmektedir. Şüphesiz ki okulların üç sınıftan beşe hatta altıya çıkarılması gerekebilir. Parker şu ana kadar ki açıklamalarını raporunda iki madde halinde özetlemiştir:

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

1. Daha fazla çocuğa ilkökul kapılarını açmak için gerekirse okulda geçirilen zaman kısaltılmalıdır.
2. Eğitim imkânı öncelikle ülkeye faydalı olabilecek çocuklara verilmelidir. Bu nedenle de öğrenciler okula seçme usulü ile alınmalıdır (Akkutay, 1996: 78).

Parker raporunun birinci bölümüne öğretmen, müfettiş ve öğretim yöntemleri konularındaki görüş ve önerilerini belirterek devam etmiştir. Öğretmen olacak öğrenciler seçimle alınmalı, teorik ve uygulamanın birleştirildiği mesleki kurslarda yetiştirilmelidirler. Öğretmenlerin görev ve sorumlulukları yönetmeliklerde açıkça belirtilmeli, öğretmen yetiştirme orta öğretimin dışında yeni bir birim tarafından gerçekleştirilmelidir. Okul sayısı çoğaldıkça müfettiş sayısı da çoğaltılmalı, müfettişler görev başındaki öğretmene rehberlik edebilecek düzeyde yetiştirilmelidir. Parker, raporunun birinci bölümünün sonunda Türkiye'deki öğretmenlerin durumu ve eğitim laboratuvarlarının kurulması gerekçelerini Öğrencilerin başarılı olabilmesi kabiliyetli öğretmenler yetiştirilmesine bağlıdır. Ancak yabancı modeller taklit edildikçe öğretmenlerin meslek ruhu yükseltilemez. Bu nedenle öncelikle eğitim laboratuvarlarının kurulması tavsiye edilmektedir. Parker raporunun ikinci kısmında yüz ilkökulda yaptığı gözlem sonuçlarını açıklamaktadır. Maddeler halinde verilen bu sonuçlar şöyle özetlenebilir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilköğretimine dair geçen on yıl içerisinde sağlam temeller atılmıştır. İkinci on senede daha ciddi ve özel gayretlerin sarf edildiği bir devir olmalıdır. Yenilenme programı dâhilinde oluşturulan okulların durumu oldukça iyidir. Öğrenciler zor şartlarda okula devam etmeye çalışmaktadırlar. İstekli ve çalışkan olan bu öğrencilerin kabiliyetleri işletilebilir. İlköğretimde genel anlamda yenilik yapmaya gerek yoktur. Sadece gayretler belli istikametlere çevrilmeli ve bazı değişiklikler yapılmalıdır. Köy ve şehir okullarında verilen eğitim uygulamaları birbirinin aynıdır.

1. Bina, araç, öğrenci ve öğretici gruba dair ayrılan ödenek diğer ülkelerdeki kadar yüksek olmasa da benzer ülkelerle kıyaslanabilecek seviyededir.
2. Asıl konu eğitim alanındaki uygulamaların başarılı sonuçlarını kurs, sergi ve eserler aracılığıyla yaygınlaştıracak donanımlı öğretmen ve müfettiş sayısını arttırmaktır.
3. Geleceğe dair önemli bir konuda öğretmen okulları teşkilatında yapılacak yenilenmedir.
4. İkinci on seneyi kapsayacak plan ve uygulamaların başarılı olabilmesi için şartları elverişli olan illerde milli laboratuvar merkezleri kurulmalıdır. Bu merkezler her ilin ilk ve öğretmen okullarındaki eğitim sorunlarıyla ilgilenir, ulaştığı sonuçları tüm ülkenin okullarına yayabilirler (Parker, 1939: 18-22). Parker, okulların aşağıda belirtilen hususlarda uygulama yapmasını tavsiye etmektedir:

Okuldaki uygulamalar milli ve toplumsal felsefe ile uyumlu olmalıdır. Eğitimde teorik bilgiden ziyade pratiğe önem verilmelidir. Okul hayatı, mili ve toplumsal felsefe ile uyum içinde olmalı, eğitimde demokratik bir yapılanmaya gidilmelidir. Eğitim programları öğretmenlere açıkça izah edilmemektedir. Bu programlar resmi olarak düzenlenerek öğretmenlere ulaştırılmalıdır. Eğitim psikolojisi alanında bir rehber ihtiyacı duyan öğretmenler, bu konuda yayınlanan eserlerden yararlanmalarına rağmen bazen de kendi görüşleri doğrultusunda hareket etmektedirler. Bu nedenle öğretmenlere çocuk ve gençlik psikolojisi eğitimi verilmelidir (Parker, 1939: 35-36).

2. İkinci Dönem Gelen Yabancı Uzman Raporlarının Analizi

Ülkemize ikinci dönem gelen yabancı uzmanlar Demokrat Parti iktidarı süresince ülkemizde bulunmuş ve raporlar hazırlamışlardır. Atatürk döneminde yoğunlaşan birinci dönem

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

uzmanların menşeleri çeşitli ülkeleri barındırmasına rağmen bu dönemde gelen uzmanlarının hepsinin ülkesinin ABD olması dikkat çekicidir. Demokrat Parti döneminde devletin diğer kurumlarında olduğu gibi eğitim kurumlarında da ABD etkisi açık olarak ortaya çıkmıştır.

2.1. Watson Dickerman'ın Raporu

Bu dönemde ilk gelen yabancı uzman Dickerman'dır. Dickerman bir halk eğitimi uzmanıdır. Türkiye'ye 1951 sonralarında gelerek 2 ay kadar kalan Dickerman, gezi ve incelemelerde bulunup gözlemlerini bir rapor halinde hazırlamıştır.

Dickerman hazırladığı raporda özellikle köy eğitimi ve köy öğretmenleri yetiştirme konusu üzerinde durmuştur. O, köy öğretmenlerinin köy çocuklarından yetiştirilmesini olumlu bulmaktadır.

“ Herkesçe kabul edilen bir hakikattir ki şehirde yetişmiş olan öğretmenlerin çoğu köyde mesut olamamakta ve mümkün olduğu kadar çabuk kaçmaktadır... Bu yüzden köy öğretmenlerinin yetiştirilmesi köye mütevecciz olmakla devam etmelidir. Bu yetiştirme sarıh olarak köyde hizmete hazırlanmalıdır...” (Dickerman, 1951: 10-12).

2.2. Kate Wolfert'in Raporu

Türkiye'de 1951-1952 yılları arasında ABD'li eğitimci Kate Wolfert incelemelerde bulunmuştur. Bu çalışmasını da “Türkiye'de Köy İlkokulları Hakkında Rapor” adıyla sunmuştur.

Wolfert, köy ilkokullarında ki problemin müfredat programından kaynaklandığını söyler. Ona göre ilkokul programlarının çoğunluğu şehir okulları için yazılmıştır. Bu yönüyle müfredatlara bazı konular eklenmeli veya çıkarılmalıdır. Wolfert köy okullarında bütün sınıfların iki grupta toplanmasını ve programla konular arasında bir ilişki sağlanması gerektiğini söylemektedir. Wolfert köy enstitüleri konusunda düzenleme geçirmeleri gerektiğini söylemiş ve onların öğretme okullarıyla eşitlenmesi gerektiğini söylemiştir.

“...Köy Enstitüleri mezunları da öğretme okulları kadar tahsil görmeli ve bu kadarla da kalmayıp maaş, terfi imkanları bakımından da avantajlara musavi olmalıdır.” (Wolfert, 1952: 56-88).

2.3. John Rufi'nin Raporu

A.B.D. Columbia Missouri Üniversitesi'nde görev yapan Prof. Dr. John Rufi, Milli Eğitim Bakanı Tevfik İleri'nin daveti etmesi üzerine Ekim 1951'de Türkiye'ye gelerek Haziran 1952'ye kadar ortaöğretim kurumlarına yönelik inceleme yaptı ve izlenimlerini bir rapor halinde Bakanlığa sundu. Prof. Rufi, raporunda incelemelerini yaparken ve raporunu hazırlarken kendisine sürekli olarak “Demokratik bir cemiyet olan Türkiye Cumhuriyeti'nde gençlerin gelişim için en iyi yol hangisidir?” sorusunu yönelttiğini belirtmektedir. Prof. Rufi, Türkiye'nin bir Cumhuriyet rejimiyle yönetildiğini belirterek bu nedenle Türkiye'nin ortaöğretim okullarının demokratik bir cemiyetin orta öğrenim okulları olması gerektiğini açıkça söylemektedir. Ona göre birçok öğretmen ve okul müdürünün ortaöğretimde görev alabilmesi için yeterli bilgi ve deneyimi yoktur. Öğrencilerin ders yükü oldukça ağırdır. Öğrenciler aynı anda birçok dersi takip etmek zorunda kalması nedeniyle derslere katılmaya zaman bulamamaktadır. Günlük programlar, öğrencilerin katılımlarının sağlanacağı, zevk alabilecekleri mahiyette değildir. Türkiye'de ortaöğretimin en büyük eksikliği gelişmiş demokratik ülkelerde benimsenmiş olan her öğrencinin farklı bireysel karakterinin olduğunu göz ardı etmesidir. Öğrencilerin ortaokuldan itibaren okumak istedikleri okulu seçme hakkının tanınması gerekmektedir. Prof. Rufi, ortaöğretim öğrencilerinin seçme hakkına sahip olması ve bu hakkı doğru kullanabilmesi için bu kurumlarda güçlü ve etkin bir rehberlik sisteminin ihtiyaç olduğunu belirtmektedir. Etkin ve güçlü bir rehberlik sistemiyle yapılacak testlerle

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

öğrencinin güçlü ve zayıf yanlarının belirleneceğini belirten Prof. Rufi, böylece öğrencinin ilerde yapmak istedikleri mesleği seçmede daha başarılı olacağını söylemektedir. Prof. Rufi, ortaöğretim kurumlarındaki en önemli eksikliği bu kurumlarda kütüphanelerin olmaması olarak düşünmektedir. Ona göre, Türkiye'deki ortaöğretim kurumlarında bulunan kütüphaneler, oldukça eksik ve yetersizdir. Hâlbuki iyi donatılmış ve öğrencilerin düzenli olarak kullandığı bir kütüphane ortaöğretim kurumlarının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle orta dereceli okullardaki kütüphanelerin yeniden gözden geçirilmesi ve düzenlenmesi gerekmektedir. Prof. Rufi, Türkiye'deki sınav sisteminin de yetersiz olduğunu, öğrencilerin bilgi düzeyini ölçmede yetersiz olduğunu belirterek yeni bir sınav sisteminin uygulanmasını istemektedir (Rufi, 1953: 1-24). Prof. Rufi'nin eleştirdiği sınav sistemi Milli Eğitim Bakanlığı tarafından değerlendirmeye alındı ve 1955 yılında ise değiştirildi. Prof. Rufi, ortaöğretimde mevcut olan personelin yeterli olmadığını, bu nedenle de ortaöğretimin ihtiyaç duyduğu öğretmen ve müdürlerin yetiştirilmesi için yeni bir programın hazırlanmasını önerdi. Prof. Rufi'nin önerilerinin bir kısmı ekonomik imkânsızlıklar, bir kısmı da Bakanlığın yeterli önemi vermemesi yüzünden gerçekleştirilemedi (Kılıç, 2008: 108).

2.4. Roben J. Maaske'nin Raporu

Türkiye'nin eğitim sistemi hakkında rapor hazırlayan yabancı eğitimcilerden biriside Roben J. Maaske'dir. Öğretmen yetiştirme hakkında inceleme yapan Maaske'ye bu konu hakkında bir rapor hazırlanmıştır. Maaske'nin raporunda tavsiye ettiği prensiplerden bazıları ana hatlarıyla şunlardır.

Öğretmen okullarına öğrenci alınırken yalnız bilgiye değil bir öğretmende bulunması gereken vasıflara da bakılmalıdır. Öğretmenler Yüksekokul mezunu olmalıdır. Öğretmen okullarının kitaplıkları geliştirilmelidir. Öğretmen kuruluşları mesleğin sevdirilmesi için gereken çalışmaları yapmalıdır. Öğretmenlere uygulanacak meslek, genel kültür ve özel meslek derslerinin dengeli bir dağılımı sağlanmalıdır. Öğretmenlerin hizmet içi eğitimlerle gelişmeleri sağlanmalıdır. Öğretmenlerin maddi durumlarının iyileştirilmesi gerekir (Maaske, 1955: 1-5).

2.5. Ellswort Tompkins'in Raporu

23 Ekim 1952 tarihinde Milli Eğitim Bakanlığı'nın isteği üzerine ABD'den Ellswort Tompkins Türkiye'ye geldi. Türkiye'de 125 gün kalan Tompkins, Ankara, Adana, Bursa, İstanbul, Samsun, Sivas ve Konya'da orta dereceli 97 okulu gezdi. Yaptığı incelemeler sonucunda hazırladığı raporu Milli Eğitim Bakanlığı'na sundu. Tompkins'in raporunda ortaöğretim kurumlarıyla ilgili oldukça önemli tespitler bulunmaktadır. Tompkins, Türkiye ile Amerika'yı karşılaştırarak Amerika'da ortaöğretime kayıtlı öğrenci sayısının 6 milyona yakın olduğunu Türkiye'de ise ortaöğretime kayıtlı yaklaşık 91 bin öğrenci bulunduğunu belirtmektedir. Ancak Türkiye ve Amerika'nın kayıtlı ortaöğretim öğrenci miktarının nüfusa oranları aynı olsaydı eğer Türkiye'de ortaöğretime kayıtlı öğrenci sayısının yaklaşık 1 milyon olacağını söylemektedir. Tompkins raporunda bu durumu şöyle ifade etmektedir:

"... Ancak aradaki fark, Türk ortaokul ve liselerine giden öğrencilerin umumi gruptan ziyade seçkin bir grubu teşkil ettiğini ortaya koyuyor. Şu halde Maarif Vekâleti tarafından şu soru sorulmalıdır: Türkiye'de ortaöğretimin gayesi elit mi, yoksa vatandaş mı yetiştirmektir?" (Tompkins, 1954: 3-5).

Tompkins, bu soruyu sorduktan sonra eğer sorunun iyi ve etkin bir vatandaş yetiştirmek ise o zaman eğitimin menfaat ve yararlarının ortaöğretime devam edebilen gençliğe uygun olması gerektiğini belirtmektedir. Tompkins, yaptığı incelemelerde bireysel yetenek bakımından Türk öğretmenlerinin Amerikalı öğretmenlerden üstün ancak pedagojik eğitim açısından ise daha geri olduklarını söylemektedir. Öğretmenlerin pedagojik olarak yetersiz olmalarını Tompkins Türkiye'deki öğretmen yetiştiren kurumların çeşitlilik göstermesine ve birçok üniversite mezununun

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

öğretim yöntemlerini yeteri kadar öğrenmeden öğretmen olarak göreve başlamalarına bağlamaktadır. Tompkins, orta dereceli okullardaki öğretmenlerin öğrencilere karşı sert bir tavır takındıklarını hâlbuki daha kibar ve hoşgörülü olabileceklerini belirtmektedir. Tompkins'in raporunda yer alan tespitler ortaöğretimin içinde bulunduğu kararsızlık ve belirsizliği tüm gerçekliğiyle ortaya koymaktadır. Ortaöğretimin amacının ne olması gerektiği DP dönemi boyunca tartışma konusu oldu. Ancak ortaokulların amacının ne olduğu sorusuna DP dönemi boyunca net bir cevap bulunamadı (Kılıç, 2008: 109).

2.6. Lester Beals'ın Raporu

Bu dönemde gelen önemli bir yabancı uzmanda rehberlik üzerine çalışma yapan ve bir rapor hazırlayan Lester Beals'tır. Beals; "*Rehberliğin Lüzumu Hakkında Bir Rapor* " adlı bir çalışma yaparak rehberliğin lüzumu ve gerekliliği üzerinde durmuştur. Beals'a göre Türkiye'de sınıfta kalma oranının yüksekliği rehberlik hizmetinin gerekli miktarda verilmeyişidir. Bu sorunun ortadan kaldırılması için iller bazında rehberlik ofislerinin kurulması şarttır (Beals, 1955: 6-9). Prof. Beals, 1954 yılına kadar Milli Eğitim Bakanlığı'nda danışman olarak görev yaptı. Bakanlıktaki görevi sırasında resmi okullardaki "Rehberlik ve Sosyal Bilgiler" dersinin programlarını hazırladı (Kılıç, 2008: 109).

2.7. M. Costat: Türkiye'de Meslek Okulları Hakkında Rapor

Uluslararası Çalışma örgütü Ortadoğu Merkezi Uzmanı Costat 1955 yılında Türkiye'ye gelmiştir. Erkek sanat okullarının yapısını incelemiş gözlem ve önerilerini Vekâlet'e rapor halinde sunmuştur Bu rapor Maarif Vekâleti VI. Maarif Şurası'nda tartışılıp 1957de şura dokümanları arasında yayınlanmıştır. M. Costat'ın Gözlemleri ve önerileri incelemeleri sonrası Costat'ın gözlemleri ana hatları ile şunlardır: Zamanının tamamını okullara ayırmış teorik ders öğretmenlerinin sayısı çoğu kez normalin altındadır.

1. Teorik dersleri kapamak için yönetimler bu öğretmenlere genellikle ek dersleri vermek ve başka okullarda (lise, ticaret okulu) kısmen zamanları bulunan öğretmenlere başvurmak zorunda kalmaktadırlar.

2. Atölye öğretmenlerinin sayısı hemen her yerde ihtiyacın altındadır. Bu konuda şunu belirtmek gerekir ki, atölye öğretmenlerinin çalışma şartları üzerinde durulması gerekir. O kadar ki, bu teknisyenlere okul dışında daha az yorucu ve tatminkâr öneriler yapılmakta ve üstelik bu okullardan uzaklaşmayı göze alan öğretmenler nitelik açısından en bilgili ve en genç gruptur. Bu durum Teknik öğretmen Okulu öğrencilerine gerek nitelik gerekse sayısal açıdan etki yapmaya başlamıştır. Bununla birlikte atölye öğretmenleri yetiştirmek için başka kaynaklar da yoktur (Şahin, 1996: 161).

2.8. Elizabeth S. Gorvine: Kız Teknik Öğretim Programlarının Değerlendirilmesi ve Teklifler

Elizabeth S. Gorvine ve Raporu- 1955'de Türkiye'ye gelen ve iki yıl Türkiye'de kalan ABD'li ev ekonomisi uzmanı Prof. Gorvine, kız teknik öğretiminin bütün aşamalarıyla ilgili incelemelerde bulunmuş, Altıncı Maarif Şurası'na şura üyesi olarak katılmış, gözlem ve önerilerini rapor halinde kaleme almıştır. Bu rapor Altıncı Maarif Şurası dokümanları arasında yayınlanmıştır Gorvine, rapor vermesinin yanı sıra kız teknik öğretimi ile ilgili uygulamalarda da bizzat bulunmuştur. Elizabeth S. Gorvine'nin Gözlemleri ve önerileri- öğretmen yetiştirme eğitimi ve öğretimi insanın ezberleme yeteneğinden öte, sorunları çözümlenme ve bilgiyi uygulama yeteneğine önem vermelidir. Gorvine'nin önerileri şu şekilde özetlenebilir; öğretmenlerin maaşları iyileştirilmeli, takdir olunmalı, ödüllendirilmeli, kendileri ve programlarla ilgili kararlara katılmaları sağlanmalıdır. İyi olarak başarılan bir işin sonucunda liyakat esası üzerinden bir

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

ilerleme sağlanmalı ve onlara daha ileri bir öğrenim yapma olanağı verilmelidir. Yüksek ve daha ileri eğitim için olanak ve fırsat sağlanmalı, böyle bir öğrenim değerlendirilmelidir. Eğitim sorunlarının çözümünde ve bireysel gelişmeyi artırmada kendilerine cesaret verilmelidir. Sosyal ilişkilerde, insanları tanıma ve anlamada uyanık deneyim sahibi liderler ve değişik yaş gruplarındaki kişilerin derslerinde öğretim yöntemleri konusunda donanımlı yetişmelerini sağlayıcı bir eğitim verilmelidir. Eğitimi ve bireysel yaşayış biçimlerini hem kendileri ve hem de öğrencileri için ilişkili kılmak amacıyla bir sorumluluk yüklenmelidir. Öğretmenler, ebeveyn ile öğrencilerin okul dışı sosyal ve ekonomik gelişmelerinin yararlı olması, eğitimin topluluk içinde daha etraflı bir rol oynaması için, sorumluluğu üzerlerine almalıdırlar (Şahin, 1996: 164-165).

2.9. ICA, Türkiye'de Ticaret Eğitiminin Bugünkü Durumu ve Gerekli Değişikliklerine Ait Rapor

ICA ve Raporu-1957 yılında (Amerikan İktisadi Yardım Teşkilatı) ICA Newyork Üniversitesi uzmanları Türkiye'ye gelmişlerdir. Grubun inceleme alanı Türkiye'de ticaret eğitimidir. Yapılan incelemeler sonrası gözlem ve önerilerin yer aldığı rapor Vekâlete verilmiştir. Raporda ortaöğretim, yetişkinler eğitimi ve yüksek öğretimde ticaret eğitiminin gelecekteki gelişmeleri ile ilgili esaslar belirlenmeye çalışılmıştır. ICA'nın gözlemleri ve önerileri Yüksek ticaret okullarının müdür ve öğretmenleri, esas amaçlarının öğrencilerini mesleki eğitimin son aşamasına ulaştırmak olduğunu açıklıkla görüp kabul etmelidirler, öğrencilerini iş yaşamının belirli görevlerine hazırlamak durumundadırlar. Öğrencinin ve iş hayatının ihtiyaçlarını karşılayabilmek için bu eğitim tamamen uygulamalı bir şekilde olmalıdır. Yüksek ticaret okulları aşağıda yazılı sorumluluktan içermelidir: Türkiye'nin ticaret hayatı hakkındaki anlayışı geliştirmek. Ticari çalışmaların uzmanlık kolları için öğretim sağlamak. İş alanında ilerlemek için eğitim sağlamak, öğrencilere, gerek küçük toplumlar ve gerekse ülke bütünü içinde vatandaş sorumluluklarını idrak ederek çalışabilmeleri için gerekli kültürel ve ahlaki eğitimi vermek. Ticari kurumlar ve devlet memuriyetlerinde çalışanlara ileri bir meslek içi eğitimi sağlamak Yukarıdaki yazılı amaçları başarabilme derecesi okullarda mevcut öğretmen kadrosuna bağlıdır. Okulların öğretim üyelerinin yetenek derecesi aşağıdaki bilgi ve anlayışlara göre değerlendirilebilir: 1.Yüksek İktisat ve Ticaret Okulu'nun amaçlarının belirlenmesi. 2. Modern öğretim yöntemleri hakkında açık bir anlayış. 3. Kendi uzmanlık alanlarında pratik deneyim. 4. Psikolojik ve sosyolojik kavrayışına dayanan iyi sosyal ilişkilere örnek olabilecek davranışlar.

Yüksek ekonomi ve ticaret okulları, ulaşmak istedikleri duruma doğru başarı ile yürüyebilmek için bugünkü öğretim üyelerinin öğrenim durumlarını ve öğrenme yeteneklerini yukarıdaki esaslar ışığında yeniden gözden geçirmek ihtiyacındadırlar (Şahin, 1996: 167-168).

3. Uzman Raporlarının Eğitim Sistemimize Etkileri

Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte başlayan modernleşme hamlesi eğitim kurumlarından başlar. Bunun sebebi cumhuriyet Türkiye'sin de oluşturulacak tüm yeni kurumların ve bu kurumlardaki yeni ve modern düzenlemelerin kaynağını eğitim kurumlarında ki yetişmiş insan gücüyle karşılanacağıdır. Ancak gerek yetişkin insan gücünün azlığı, gerekse altyapı ve maddi imkânların yetersizliği sebebiyle devlet yüzünü Batı'ya dönmüştür. Başta Avrupa kıtasından olmak üzere ve bunu takiben ABD' den pek çok uzman ülkemize davet edilerek eğitim sistemimiz için çözüm ve öneri raporları hazırlanmıştır. Ancak bu raporlar objektif bir açıdan hem eğitim sistemimizdeki ciddi sorunlara ve bu sorunlara getirdiği çözüm önerileriyle sisteme katkıda bulunurken aynı zamanda sosyal, kültürel ve siyasi yapımıza da aykırı çözüm önerilerinde de bulunmuştur. Uzman raporlarının eğitim sistemimiz açısından olumlu yönlerine bakacak olursak;

Raporlar da Türkiye'nin tüm yetersizliklerine (fakirlik, sağlık, yokluk, düzensizlik, aldırmaçlık) işaret edilmiş ve vurgulanmıştır. Uzmanlar, okulun, öğretimin, öğretmenin ve

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

donanımın yeterli kaliteye ulaşamadığını belirtmişlerdir. Öğrenci isteklerinin dikkate alınmaması ve sınıfların kalabalık oluşu uzmanlar tarafından eleştirilmiştir. Okullarda başarının düşük oluşu, ilkokuldan sonra ortaokula, ortaokuldan sonra lise veya dengi bir okula, bu okullardan sonra da yüksek öğretime doğru ilerledikçe, devam eden öğrenci sayısındaki azalma raporlarda istatistikî verilere göre ortaya konulmuştur. Çoğu uzman, eğitimde yapılabilecek değişiklikler ve iyileştirmelerin gelişi güzel değil de, hangi saha ele alınıyorsa ona ait komisyonlar kurulup, bu milli komisyonların raporlarına göre işlem yapılmasını önermiştir. Roben Maaske, din eğitimine değinmiş ve bunun din adamlarına bırakılmasının daha uygun olacağını vurgulamıştır. Raporlarda sınavlar da hayli eleştirilmiştir. Sınav işinin sadece testlere dayandırılmaması, özellikle öğretmen olaklardan karakter, insanlarla ilişki kurma, sevgi vb. hususların tespitinin gerekliliğine işaret edilip, mülakatın yapılması önerilmiştir. Bazı kurumlar da uzmanların eleştirisinden nasibini almıştır. Mesela Öğretmen Okulu çalışanlarının, öğretmenliğe uygun olmayanlarının elenmesinde, okulların Milli Eğitim Bakanlığı'na gizli yazılarla durumu bildirmeleri önerilmiştir. Köy enstitülerinin şehir merkezinden uzakta, ücra yerlerde kurulmuş olmaları, izole edilmiş olmaları raporlarda önemli bir eksiklik olarak belirtilmektedir. Ayrıca, öğretmen okullarıyla köy enstitülerinin, karma öğretmen okulları haline getirilmesi de önerilmektedir. Birkaç uzman da, Türkiye'nin esas itibariyle sorunlarının bilimsel bir anlayışla ele alınmasının gerekli olduğuna işaret etmiştir. Uzmanlar, bunun yapılabilmesi için Bilimsel Araştırma Servisi'nin kurulmasının zorunlu olduğunu vurgulamışlardır. Onların, bahsedilen önerisi bugün dahi tam anlamıyla gerçekleştirilmiş sayılamaz. Birimler, idareciler, kurumlar arasındaki iletişim kopukluğuna çoğu uzman işaret etmiştir. Özellikle, Dewey, Kühne, Amerikan heyeti, Dickerman ve Orizet bakanlıklar arası işbirliğinin kurulmasının önemini açıklayan ve bu hususta tavsiyede bulunan uzmanlardır. Türk eğitiminin felsefesinin yüksek tabakaya hitap ettiği, halka, topluma dönük olmadığı pek çok uzman tarafından vurgulanmıştır. Ve böyle bir anlayışın ülkeyi geliştirmede yetersiz kalacağına işaret edilmiştir. Uzmanlar tarafından yapılan önerilerin birçoğu geçerliliğini halen korumaktadır. Mesela, kaliteli bir öğretim için öğretmenlerin mesleklerini benimsemeleri gerektiği, bunun için de onların maaşlarının iyileştirilmesi, takdir edilmeleri, ödüllendirilmeleri, kendileri ve programla ilgili kararlara katılmaları, yüksek öğretim için onlara fırsatlar verilmesi gibi öneriler uzmanlara ait olup bugün de kullanılabilir özelliktedir (Ekizceli, 2006: 182-185).

Raporların eğitim sistemi üzerindeki olumsuz taraflarına bakacak olursak;

Yabancı uzmanların birçoğu eğitim sorunlarına sadece kendi ülkelerinde ki yaklaşım tarzlarını esas alarak bakmış ülkeler arasındaki sosyo-ekonomik farklılıkları gözlememişlerdir. Uzmanların raporları dikkatlice incelenip, üzerlerinde durulmamış ve tavsiyeler ciddiyetle ele alınmamıştır. Uzmanlar, sanki hangi konularda görüş bildirmeleri gerektiği önceden belirlenmiş gibi davranmışlar ve uzmanlık alanları olmamasına rağmen kendilerinden beklenen şeyi yapmışlardır. Mesela, Beals, rehberlikçidir. Fakat ondan Sosyal Bilgiler programını inceleyip bu konuyu da raporuna alması istenmiştir. Uzmanlar Türk eğitimcilerin tecrübelerinden istifade etmeyi hiç düşünmemişlerdir. Uzmanlardan beklenen, millet olmanın gereklerinden biri olan tarih birliğini yok etmeye çalışmak değil, öğrencilerde kendi tarihlerini öğrenmeye ilgi ve istek uyandıracak bir yöntem önermek iken, uzmanların bazıları tarihin eğitim öğretimdeki yerine işaret etmişler ancak Osmanlı ve Türk Tarihi'nin okutulmasının gereğine inanmadıklarını göstermişlerdir. Örneğin, ABD'nin orta dereceli okullarında haftanın beş günü, ilk ders saatlerinde Amerikan Tarihi dersi olmasına rağmen, Beals, Sosyal Bilgiler programında bulunan Osmanlı Tarihi'nin anlatıldığı bölümü, çocuğun yaşadığı cemiyetle çok az ilgisi ve anlamı olan tarihi olaylar ve şahısların ezberlenmesi olarak ifade etmiş ve gereksiz görmüştür. Malche hariç hiçbir uzman, eski harflerle yazılmış eserlerin çevirisini tavsiye etmemiştir. Uzmanlar arsındaki böyle bir karar birliğinin sonucunda, eski harflerle yazılmış kitapların tarihe gömülerek yok edilmeye çalışıldığı söylenebilir (Ekizceli, 2006: 185-188).

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

Sonuç

1924-1960 yılları arasında ülkemize davet edilen yabancı uzmanlar eğitim sistemimizde artısı ve eksisiyle bir döneme imza atmışlardır. Gelen uzmanlardan Dewey hariç bütün uzmanlar kendi çalışma alanlarına göre rapor hazırlamış sadece Dewey'den eğitim sistemimizin geneli hakkında bir rapor tutması istenmiştir. Yabancı uzmanların ileri sürdükleri görüşlerin yerinde uygulanmasını görmek için birçok Türk eğitimcisi ve yöneticisi de yurtdışına inceleme gezilerine gitmiştir. Bu seyahatler sayesinde “*Araç Geliştirme, Beslenme Eğitimi, Deneme Lisesi, Fen Lisesi, Barış Gönüllüleri ve Vakıf Bursları*” gibi yeni kavramlar Türk eğitim sistemine girmiştir (Sakaoğlu, 2003: 259) İki dönem halinde gelen yabancı uzmanlardan birinci dönemde gelenler uygulama ve pratik açısından daha başarılı olmuşlardır. İkinci dönemde yani Demokrat Parti döneminde gelenlerin verdiği raporların birçoğu uygulama açısından ülkemiz sistemine uygun görülmemiştir. Ayrıca bu dönemde gelenlerin sadece ABD’li olmaları eğitim sistemimizde ve o dönemde siyasi sistemimizde ki Amerikan etkisinin açık bir göstergesidir. Yabancı uzman raporlarının ortak noktası eğitim sistemimizdeki merkezîyetçi yapının eleştirisi, okullarımızın fiziksel olarak ve nicel olarak yetersizliği ve öğretmenlerimizin özlük haklarından yeterince faydalanamaması şeklinde olmuştur. Bu raporların uygulanması da gerek maddi imkânsızlıklar gerekse ülkemizin iç dinamiklerine ters düştüğü için mümkün olamamıştır. Ayrıca teoride söylenenler pratikte uygulanamamıştır.

Yabancı uzman getirmekle başta eğitim olmak üzere diğer kurumlarda meseleleri çözmek mümkün değildir. Ülkenin içinde bulunduğu sosyal, ekonomik ve kültürel değerler aynı zamanda raporları uygulayacak kadrolarında nicelik ve nitelik olarak yeterli olması beklenir. Akkutay (1996)’ında belirttiği gibi uzman raporlarına başvurmanın ileri görüşlü ve isabetli bir görüş olmakla beraber, raporlardan milli eğitimin yeterli yararı sağlayamadığı da bir gerçektir. Bugün bile eğitim sistemimizde görülen aksaklıklar için yabancı uzman raporlarından sadece ilke seviyesinde yararlanılabilir.

KAYNAKÇA

- AKKUTAY, Ü. (1996). *Milli eğitimde yabancı uzman raporları (Atatürk dönemi)*. Ankara: Avni Akyol Ümit Kültür ve Eğitim Vakfı Yayınları.
- BAŞGÖZ, İ. (1995). *Türkiye'nin eğitim çıkmazı ve Atatürk*. Ankara: Kültür Bakanlığı Yayınları.
- BEALS, L. (1956). *Rehberliğin lüzumu hakkında rapor*. (Çev. Latife Hüban Üçüncü), Ankara: Maarif Vekâleti.
- BUYSE, O. (1939). *Teknik öğretim hakkında rapor*. Ankara.
- DEWEY, J. (1939). *Türkiye maarifi hakkında rapor*. Ankara.
- DICKERMAN, W. (1951). *Türkiye’de halk eğitimi hakkında rapor*. Ankara: Maarif Vekâleti.
- EKİZCELİ, A. (2006). *Yabancı uzmanların türk eğitim sistemi hakkında verdikleri raporlar (1924-1960)*. Yüksek lisans tezi, Yüzüncü Yıl Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Van.
- GÜNDÜZ, M. (2010). “*Mustafa Kemal Ve Erken Cumhuriyet Dönemi Eğitim Ve Kültür Hayatına Abdullah Cevdet’in Etkileri*”, *Turkish Studies International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish of Turkic*, Volume 5/1, Winter, 2010, ANKARA, TURKEY s. 1068-1088.
- KILIÇ, E. (2008). *Demokrat parti dönemi milli eğitim politikası*. Yüksek lisans tezi, Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Eskişehir.

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

- KÜHNE, A. (1939). *Mesleki terbiyenin inkişafına dair rapor*. Ankara.
- MAASKE, R. J. (1955). *Türkiye’de öğretmen yetiştirme hakkında rapor*. Ankara: Maarif Vekâleti.
- MALCHE, A. (1939). İstanbul üniversitesi hakkında rapor, Ankara.
- ÖZEL, E. (2007). *Atatürk Dönemi Türk Eğitim Politikaları*. Yüksek lisans tezi, Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kütahya.
- PARKER, P. (1939). *Türkiye’de ilk tahsil hakkında rapor*. Ankara.
- RUFİ, J. (1953). *Türkiye’de orta öğretim müşahedeler, problemler ve tavsiyeler*. Ankara: Maarif Vekâleti.
- SAKAOĞLU, N. (2003). *Osmanlı’dan günümüze eğitim tarihi*. İstanbul: Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- ŞAHİN, M. (1996). *Türkiye’de öğretmen yetiştirme uygulamalarında yabancı uzmanların yeri (1923-1960)*. Doktora tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İzmir.
- ŞİMŞEK, U, vd. (2012). “Cumhuriyet Dönemi Eğitim Politikalarının İdeolojik Temelleri”, Turkish Studies International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish of Turkic, Volume 7/4, Fall, 2012, ANKARA, TURKEY p. 2809-2823.
- TOMPKİNS, E. (1954). *Türkiye cumhuriyeti orta dereceli okullarda organizasyon, idare ve teftiş*. İstanbul.
- WOFFORD, V. K. (1952). *Türkiye’de köy ilkokulları hakkında rapor*. (Çev. Fatma Varış). Ankara: Maarif Vekâleti.
- YILMAZ, Z. (2013). “Effects Of Idealism And Realism On The Development Of Republican Period Turkish Educational System”, Turkish Studies International Periodical For The Languages, Literature and History of Turkish of Turkic, Volume 8/12, Fall, 2013, ANKARA, TURKEY p. 1435-1442.

Turkish Studies

International Periodical For the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic
Volume 9/5 Spring 2014

